

РЕШЕНИЕ

№ 14041

гр. София, 24.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в
публично заседание на 08.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разглежда дело номер **124** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208, ал. 2, във вр. с чл. 197, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по постъпила жалба от търговско дружество „ЕРФУРТ ГРУП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис № 5 представлявано от управителя О. Я., чрез адв. М. Ч., против Решение № ПИ-381 от 18.12.2024 г., на Х. М. - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите С. (ТД на НАП), с което е потвърден Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК с изх. № 53-06-13843#1 от 09.12.2024 г., издаден от П. Ц. – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С..

В сезиращата съда жалба са изложени съображения за неправилност на процесното решение. Твърди се, че определението на съда не отменя задължението по чл. 121, ал. 6 от ДОПК на органите по приходите да издадат и ново постановление за същия вид мярка и върху същото имущество - за срока, посочен от съда. На следващо място жалбоподателят посочва, че разпоредби на чл. 208, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК и чл. 199, ал. 2 от ДОПК относно отмяната на обезпечителни мерки са неотносими. Моли съдът да отмени оспореното решение.

В открито съдебно заседание жалбоподателят „ЕРФУРТ ГРУП“ ЕООД, редовно призован, представлява се от адв. М. Ч., с приложено пълномощно по делото. Моли съда да уважи жалбата по изложени съображения в нея. Претендира присъждане на разносните по предоставен списък. Депозира молба по делото на 09.04.2025г., с документи, касаещи административното производство по наложеният ПНОМ.

Ответникът – изпълнителният директор на ТД на НАП С., чрез процесуален представител –

юрисконсулт В. Й., моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна, а решението на директора на ТД на НАП и потвърденият с него отказ за отмяна на обезпечителни мерки да бъде потвърдено, тъй като публичният изпълнител е действал в рамките на разпоредбата на чл. 121, ал. 4 и ал. 5 от ДОПК и съгласно постановено определение на съда, действието на обезпечителните мерки е продължено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като взе предвид доказателствата по делото, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221024002204-020-001 от 07.05.2024 г. е възложено извършването на ревизия на търговско дружество „ЕРФУРТ ГРУП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], касаеща задължения по Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) за периода от 01.01.2022 г. до 31.03.2024 г.

С Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки (ПНОМ) на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК, с изх. № С.-023-0001469 от 15.05.2024 г. е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, включително по депозити, както и на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и суми, предоставени на доверително управление, находящи се в „БЪЛГАРО-АМЕРИКАНСКА КРЕДИТНА БАНКА“ АД и „ПРОКРЕДИТБАНК“ АД за сумата от 1 804 458.26 лв. (един милион осемстотин и четири хиляди четиристотин петдесет и осем лева и двадесет и шест стотинки). Постановлението е издадено във връзка с постъпило мотивирано искане на Н. Л. М. на длъжност главен инспектор по приходите с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на ревизираното дружество вследствие, на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни. С оглед размера на предполагаемия дълг, предложението на ревизиращия екип и липсата на информация за наличие на активи на дружество „ЕРФУРТ ГРУП“ ЕООД, както и съгласно ПП С. към 15.05.2024 г., че дружеството има непогасени задължения, публичният изпълнител е пристъпил към налагане на запор върху паричните средства в размер 1 804 458.26 лева.

На 02.12.2024 г. дружеството жалбоподател е депозирало молба до ТД на НАП, с която иска отмяна на Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки с изх. № С.-023-0001469 от 15.05.2024 г., поради изтичане на предвидения в разпоредбата на чл. 121, ал. 4 от ДОПК, срок. С Отказ за отмяна на наложени предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК с изх. № 53-06-13843#1 от 09.12.2024 г. публичният изпълнител е отказал да удовлетвори искането на „Е. Г.“.

На 11.12.2024 г., жалбоподателят на основание чл. 197, ал. 1 от ДОПК обжалва постановения Отказ за отмяна на наложени предварителни обезпечителни мерки с изх. № 53-06-13843#1 от 09.12.2024 г. С обжалваното Решение № ПИ-381 от 18.12.2024 г. директора на ТД на НАП С. е оставил жалбата срещу Отказ за отмяна на наложени предварителни обезпечителни мерки без уважение като неоснователна.

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на акта, имаща правен интерес от оспорването, в преклузивния 7-дневен срок по чл. 197, ал. 2 във вр. с чл. 208, ал. 2 от ДОПК, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

След служебно извършена проверка съдът установи, че оспорваното решение представлява валиден административен акт, издаден от компетентен орган и в кръга на законоустановените му правомощия в ДОПК. Решението е издадено след проведено задължително производство по обжалване на действията на публичния изпълнител, в писмена форма и съдържа изложение на

фактическите и правните основания за постановяването му.

От своя страна и обжалваният отказ за отмяна на обезпечителни мерки е издаден от компетентен орган – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при Териториална дирекция на НАП С., съгласно правомощията му, определени в чл. 167 от ДОПК, в предвидената в чл. 59, ал. 2 от АПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК писмена форма и съдържа посочените в същата норма задължителни реквизити.

От приложените документи с административната преписка, за съда е видно, че на осн. чл. 121, ал. 4 от ДОПК, публичният изпълнител е отправил искане с изх. № С.-006-0000804 от 10.09.2024 г., входирано в АССГ с вх. № 26134 от 10.09.2024 г., за продължаване срока на наложените с Постановление с изх. № С.-023-0001469 от 15.05.2024 г. обезпечителни мерки. С Определение № 17366 от 19.09.2024 г. Административен съд София – град е приел, че са налице условията на чл. 121, ал. 4 във връзка с ал. 1 и ал. 3 от ДОПК и е продължил срока на действие на предварителните обезпечителни мерки, наложени с Постановление № С.-023-0001469 от 15.05.2024 г. до приключване на ревизионното производство, възложено със ЗВР № Р-22221024002204-020-001 от 07.05.2024 г. с издаване на ревизионен акт или акт за прекратяване на производството.

Настоящата съдебна инстанция не приема възражението на жалбоподателя, че за да счита, че е продължено действието на първоначално наложените предварителни обезпечителни мерки следва да е изпълнен смесен състав от издаване на акт на съда за удължаване на срока на действие на обезпечителните мерки и съставяне на постановление за продължаване на действието на мерките в срок. Съображенията за това са следните:

Предварителните обезпечителни мерки се налагат по реда на чл. 195 от ДОПК и постановлението, с което са наложени се обжалва по реда на чл. 197 от ДОПК. Съгласно разпоредбата на чл. 121, ал. 4 от ДОПК, когато в срок до 4 месеца от налагането на първата предварителна обезпечителна мярка не е издаден ревизионен акт, наложените обезпечителни мерки се смятат за прекратени, освен ако е направено искане за продължаването им пред административния съд по местонахождението на органа, наложил обезпечителната мярка. Искането може да бъде направено от публичния изпълнител или ревизираното лице.

Т. искане е направено в срок, като ответникът е спазил изискванията на чл. 121, ал. 4 от ДОПК. С Определение № 17366 от 19.09.2024 г. по адм. дело № 8915/2024 г. по описа на АССГ, III отделение, 78-ми състав, е продължено действието на наложените с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки до приключване на ревизионното производство с издаване на ревизионен акт или прекратяване на производството.

Настоящата съдебна инстанция приема за спазена процедурата, съдът е определил продължаване действието на наложените обезпечителни мерки, определил е срок до приключване на ревизионното производство, което не налага органите по приходите да издават последващ акт въз основа на съдебното определение за продължаване на действието на мерките за срока, който вече е посочен от съда. Правните последици, които законодателят е придал на решаващият акт на съда са задължителни за страните и учрежденията и следва да се спазват без допълнително уведомление от страна на административния орган.

Визираната норма на чл. 121, ал. 6 от ДОПК от жалбоподателя, а именно, че действието на наложените предварителни обезпечителни мерки се продължава с обезпечителните мерки от същия вид и върху същото имущество, наложени в едномесечен срок от издаването на ревизионния акт, когато актът е издаден в 4-месечния срок по ал. 4 или в срока, определен от съда по реда на ал. 5, урежда процедурата след издаване на ревизионен акт и установяване на допълнителните задължения, публичният изпълнител следва с постановление да измени/преобразува предварителната обезпечителна мярка в обезпечителна мярка.

По делото са приложени Ревизионен акт (РА) № Р-22221024002204-091-001 от 24.01.2025 г. са установени задължения за данък върху добавена стойност в общ размер на 532 039.73 лева и начислена лихва за забава в размер на 113 959.29 лева и Постановление за продължаване действието на наложени предварителни обезпечителни мерки от 10.02.2025 г., а жалбата подадена до съда от „ЕРФУРТ ГРУП“ ЕООД, чрез ТД на НАП е с вх. № 53-06-13843 от 23.12.2024 г. За настоящата съдебна инстанция правилно главният публичен изпълнител е приложил разпоредбата на чл. 121, ал. 6 от ДОПК с издаване на постановлението, едва след приключване на ревизионното производство и издаването на ревизионен акт.

По отношение на изложеното, че разпоредбите на чл. 208, ал. 1 и ал. 3 от ДОПК и чл. 199, ал. 2 от ДОПК са неотнормисими, настоящият съдебен състав не приема твърденията на жалбоподателят.

Нормата на чл. 208, ал. 1 от ДОПК, гласи, че отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно или по искане на длъжника в 14-дневен срок от постъпването й след погасяване на публичното задължение, както и в случаите по чл. 225, ал. 1, т. 2 и 5. При съществена несъразмерност на наложените обезпечителни мерки с размера на публичното вземане, отмяната на обезпечението се извършва от публичния изпълнител служебно. За пълнота, съдът ще посочи, че съгласно ал. 3 на същата разпоредба е посочено, че решаващият орган, съответно съдът, отменя обезпечението, когато се установи, че са изпълнени изискванията по ал. 1, изречение първо или че са налице условията по чл. 199, ал. 2 от ДОПК. Длъжникът може да поиска отново отмяна на обезпечението при наличие на нови основания за това.

Следователно, за да бъде отменено наложено обезпечение, следва да бъде изпълнена някоя от следните предпоставки: 1) когато бъде погасено публичното задължение; когато актът, с който е установено публичното вземане, бъде обявен за нищожен, 2) обезсилен или отменен по установения ред; 3) когато актът за установяване на задължението бъде изменен с решение на по-горестоящ орган или от съда и при предприетото принудително изпълнение е събрана сума, равна или надхвърляща сумата на задължението съгласно изменението; 4) предложена е замяна с пари, неотменяема и безусловна банкова гаранция или държавни ценни книжа. В случая не се твърди и не се доказва наличие на някоя от законоустановените предпоставки за отмяна на наложената с влязло в сила постановление обезпечителна мярка, поради което приходните органи правилно са отхвърлили направеното искане.

Наложените предварителни мерки са законосъобразни и съразмерни. Правилно административният орган е приел, че към момента на постановяване на обжалваното решение не е отпаднала обезпечителната нужда – налице е висящо ревизионно производство. В рамките на ревизионното производство е установено, че дружеството жалбоподател не разполага с недвижими имоти и МПС, които биха могли да послужат за обезпечаване на вземането. От установеното от фактическа страна правилно е направен изводът, че събирането на задълженията на жалбоподателя ще бъде затруднено или невъзможно.

Предвид изложеното, отказът за отмяна на наложена предварителна обезпечителна мярка и потвърждаващото го решение са мотивирани и законосъобразни, поради което жалбата следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора и с оглед своевременно заявеното искане от пълномощника на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото, за основателно. Възнаграждението следва да бъде присъдено в минималния размер от 100 (сто) лева, съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 78, ал. 8, изр. второ от ГПК, чл. 144 от АПК и § 2 от Допълнителните разпоредби на ДОПК. Размерът на разноските е определен с оглед на фактическата и правна сложност на делото

и осъществено процесуално представителство.

Водим от горното и на основание чл. 197, ал. 2 и сл. във вр. с чл. 208, ал. 2 от ДОПК, съдът,
Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЕРФУРТ ГРУП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 5 представлявано от управителя О. Я., против Решение № ПИ-381 от 18.12.2024 г. на Х. М. - директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., с което е потвърден Отказ за отмяна на наложени обезпечителни мерки на основание чл. 208, ал. 2 от ДОПК с изх. № 53-06-13843#1 от 09.12.2024 г., издаден от П. Ц. – главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при Териториална дирекция на Национална агенция за приходи - С..

ОСЪЖДА „ЕРФУРТ ГРУП“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], адрес: [населено място], [улица], ет. 2, офис 5 представлявано от управителя О. Я., да заплати на Националната агенция по приходите, сумата от 100 (сто) лева – разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 197, ал. 4 от ДОПК.

СЪДИЯ: